

Jizerky 2009.

Tom zorganizoval týden na běžkách na chalupě v Janově. Jedeme vlakem do Rychnova u Jablonce nad Nisou. V neděli však ze Sovince nic nejede, tak vyrážím už v pátek a nocuji u dcery v Hradci Králové. Užívám si vnučat a toulám se po městě, marně hledám kasárna a pracoviště, kde jsem před 43 léty trávil vojnu u útvaru VLVDÚ (mnotechnicky volavedú) Vojenský lékařský výzkumný a doškolovací ústav Jana Evangelisty Purkyně – LLK - laboratoř lékařské kybernetiky. Nikomu to neříkejte, neboť je to vojenské tajemství a imperialistický nepřítel číhá bděle za naší hranicí! Já tam dělal programy na prastarý počítač EPOS, který byl až v Praze na VÚMS (výzkumný ústav matematických strojů). Počítač byl velký jak půl tělocvičny, žádný mikroproce-sor, samé lampy, které se přehřívaly a hodina strojčasu tenkrát stála 3.000,- Kč. To všechno odnes čas a já poznal jen nádraží, náměstí a Labe. Ve vlaku již sedí Tom, Svat'a, Hana, Honza. Přistupuji s Jiřkou vítací štamprlík. Mira je již u syna v Jablonci, čeká na nás a jede pouličkou s námi, aby se mohl další dny s námi potkávat při našich výletech na běžky. Tomův svat nám odváží bágly, prošlapává cestu, topí v krbových kamnech, ve sklepě chladí baterii piv. Sněhu po prsa (mám na mysli vojenský, ne prsa stařeny, co je má jak lovecký pes uši). Svat'a s Tomem házou tuny sněhu, aby našli studánku s kojeneckou vodou, Já přenáším na lopatce oheň z jedněch kamen do druhých. Dělíme se na tiché spáče a na cirkule. Nic mně nevadilo, umývání ve sněhu, zamrzlá latrina, ale to řezání, to bylo něco! Myši utekly, pavouci si zacpávali uši všema osmi nohama. Sedíme nad mapou a je rozhodnuto, zítra Bedřichov, tam jsou pěkné stopy. A skutečně! Mám nažehlený zelený po celé skluznici, pod patou fialku DRIX trefil jsem mázu na jedničku! Tom promazal. Trháme se, čekáme. Na Nové louce se dělíme. Já s Honzou chrtíme přes Hřebínek na Kristiánov, po hrázi přehrady Josefův důl do Hrabětic a po silnici pluhem až do Janova. Dole už taje a je břevka. Zase stoupáme, ale chata je zamčená. Ostatní sedí v Hraběticích v hospůdce, tam je dobře, nefučí, nepadá. Jsme mokří, čekáme v hotelu v teplíčku, svlažujeme hrdla. V úterý jde Jiřka nakupovat, Tom čeká na Leonu s Tondou, ti však přijíždí až pozdě večer, bloudí, Tom jim jde naproti, ale netrefí. Já s Honzou vyrážíme do kopce přes Jindřichov na areál Břízky. Cestou nádherné chaloupky. Upravené stopy, paráda. Cestou nás předbíhají pytláci na lyžích s flintami na zádech. Hajný Říha jich vyhnal z lesa alespoň dvacet! Je to taková nádhera, že odpoledne jedeme totéž, tentokrát s foťákem. Potkáváme Svat'u s Hankou, kteří nádherné stopy opět vyměnili za hospůdku s mňaminkami. Středa, odpočinkový den. Jedeme lyžmo Hrabětic po silnici, lyžařské středisko, kaplička, hráz Josefova dolu, Kristiánov, Hřebínek. V kiosku si dáváme fantastickou zelňačku. Cestou předbíháme účastníky MS v klasickém lyžování, černocho z Keni, s třemi norskými reprezentanty držíme chvíli krok (celý jeden). Zpět do Hrabětic. Hledáme stopu, abychom nemuseli po silnici. Honza se prodírá přes živý plot, ale já tam zahučel jak do zemljanky a ven to nejde, ubývá sil, přemýšlím, jak tam do května, než sníh roztaje, vydržím. Honza mi pomáhá a konečně jsme na cestě, kolem bariéry 1,5 metru. Dozvídáme se však, že tato cesta vede do Maxova. Zpět přes živý plot!! Nikdy! Vzepřu se levou na obou hůlkách, pravou na bariéře, vyhoupnu se zády nahoru, zatřepu nohama i s lyžemi ve vzduchu a hasičák je na světě staří SOKOLI to znají z bradel. Teď lesem za hustého sněžení do Horního Maxova, Jindřichova a šup na chatu. 35 km!! Sněhu přibývá, rampouchy tvoří stalagnáty, místní už nemají kam ten sníh házet. Únor bílý, pole sílí. Cítil jsem tu sílu, co ta pole vyzařovala. Někteří lyžaři padali, aby v leže trochu té síly nabrali. Včera i Svat'a takto získal trochu té síly, avšak přišel o přítom o mobil, který mu vyklouzl z natržené kapsy. Tom se jel do bazénu dívat, jak jeho dcera Ivča topí malého Vítečka. Večer se všichni scházíme ve Mšeně v pivnici Bora u Světlany, kam nás všechny pozval Mira. Samé mňaminky, sýry, ryby, houby, pivo, víno z Novosedel, chutnám MARLOT. Nemá to chybu! A Svat'a má zase svůj mobil od poctivého nálezce. Cestou zpět zase padá, obloha zatažená. A to nad náma letí kometa

s dvěma ocasy: LULINEM a LULANEM. Škoda, že je nevidíme! Ale co, mohlo být hůř. Když prší, vodák se raduje. Když sněží, běžkař se těší. Ale co je moc, toho je příliš. Tonda soplí a kašle. Ti mladí dneska nic nevydrží. Stěhuje postele z podkroví a chrápe tam, kde je to zapovězeno. Ve čtvrtek opět padají ty bílé sračky, Jiřka jde na poštu, pošmistra jí však před nosem zavírá a jde roznášet dopisy. Já, Tom a Honza vyrážíme přes Horní Maxov po stopě do Hrabětic, čeká nás hospůdka HEIDI, držková, pivo, borůvkové knedlíky (s meruňkami). Honzovi zamrzly šupiny, maže svíčkou a jede. Zpět po silnici. Svat'a s Hanou, dnes už bez lyží, opět v hospůdce. Pomalu balíme a v pátek Hanka, Jiřka, Honza a já jedeme domů. Tom, Svat'a, Leona a Tonda zůstávají do soboty. Tento způsob zimy, zdá se býti poněkud rozmarným. SKOL: Pedro.